

Občasno jezerce na republiški cesti Podpeč-Ig rešujejo pristojni že »dopisno« osem let, »intenzivno« pa tri leta. Žal pa ob manjših ali večjih deževjih in odjugh zavlada v bližini gasilskega doma Jezero voda, ki že vse bolj načenja tudi to s prostovoljnimi delom zgrajeno zgradbo.

OPROSTITITE PROSIM, STE IZ PODPEČI?

Za avtobus preveč, za hidrogliser premalo

»Avto moto zveza Slovenije pogosto opozarja voznike, da je zaradi vode na cestišču neprevozna ali težko prehodna cesta Borovnica-Podpeč pri vasi Jezero. Podpečani običajno skomignejo z rameni in si rečejo: »Ne bi bilo slabo, če bi na AMZ vedeli, kje je vas Jezero. Če že dajejo informacije, naj bodo točne!«

Vsi, ki poznajo podkriški svet, vedo, da je vas Jezero na cesti Podpeč-Ig. Vedo tudi, da je to osrednja prometnica med Vrhniko-Borovnico-Podpeč-Igom in Škofljico na tem delu naše občine. Ob manjših in večjih deževjih, pa tudi ob odjugh je resnično v vasi Jezero prekinjena s 100 do 200 metrov dolgo lužo ali jezerom, ki je običajno tako globoka, da pomeni resnično oviro za osebne avtomobile...

»V vasi Jezero je bilo pred izgradnjo omenjene ceste več bajerjev, ki so imeli naravni odtok proti barju. Potem, ko so potegnili novo cesto Podpeč-Ig in, ko so jo še asfaltirali, so se začeli zaplet iz odtokanj vode,« je razpredal dogajanja zadnjih osem let predsednik sveta krajevne skupnosti Podpeč-Prešerje Marko Goršič. »Najhujši pritiski na najo oblikovanje podtalne vodne poti, pa so bili verjetno izvedeni med gradnjo avtoceste proti Ljubljani. Takrat je bila cesta Podpeč-Ig obvozna cesta in prenašati je morala izredne obremenitve. Na najnižje ležečem odseku po trgovini Albina Stiha in pred gasilnim domom se sedaj rada zbere voda in zalije cesto ter okoliške vrtove in travnike.«

Zakaj pa ne rešite tega vodno-prometnega zamaška? »Ne smem pozabiti povedati, da preteče voda v to kotanjo z okoliških bregov in, da tu že vladajo kraške razmere. Sami tega problema zaradi pomanjkanja denarja ne moremo rešiti, kot sem že dejal, pa se pojavlja na republiški cesti. Pred tremi leti so predstavniki Cestnega podjetja Ljubljana, Območne vodne skupnosti Ljubljana-Sava in občinske skupščine Ljubljana Vič-Rudnik ob-

ljubili, da bodo izdelali projekte za sanacijo stanja. Obljuba je bila izrečena marca 1985. leta, v njej pa je bilo slišati, da bodo projekti na voljo avgusta 1985. leta: V treh letih so geodeti naredili površinske in višinske izmere, kdaj pa bo na razpolago projekt, pa nam ni znano.« Omenili smo obvestila AMZ, kako pa ta vjer greni življenje Jezercem?

Zelo! Če se posamično že nekako spopadajo s to nadlogo, pa so žal nemočni v boju z njo in z vozniki avtobusov. Poglejte, kakšni nesmišlji se dogajajo: en del šoferjev ustavi na podpeški strazi luže in potniki morajo narediti dober kilometer poti peš, da pridejo v domove, ki so na izšanski strani bajerja. Drugi del voznikov se prav norčuje iz potnikov. Zapeljejo čez lužo, pred gasilnim domom obrnejo avtobus in se z vsemi potniki vrnejo na postajališče pred trgovino Albina Stiha. Niti prošnje in pritožbe na njihovo vodstvo, niso spremenile položaja. To delajo celo šolarjem, ki se vozijo s šolskim avtobusom. Castna izjema med vsemi šoferji avtobusov je Marko, ki vozi »Rakitničana«.

Ta cesta, z opisano nadlogo, pa ni edina cesta, ki vam dela sive lase! »Še huje je stanje na cesti Podpeč-Barje ali cesti skozi Črno vas. Kljub temu, da je to najugodnejša povezava z Ljubljano - brez zapornic in semaforjev - je šolski primer dejansko že neprevozne ceste. Že nekaj let je v najrazličnejših planih, da jo bodo uredili in asfaltirali, a vedno zmanjka »spage«. Ne razumemo tega mačehovskega odnosa da te priročne cestne povezave podkriškega sveta z največjim slovenskim mestom. Ne vemo, zakaj vsi pozabljajo, da bi pomenila ta cesta pomembno razbremenitev za cesto skozi Notranje Gorice in, da predstavlja povezavo z južno obvoznicco. Ni pa pomembna le za nas, ampak tudi za prebivalce iz krajevnih skupnosti Borovnica, Rakitna, Tomišelj in Notranje Gorice.«

- st -

Tako kot mnogo drugih krajev, se tudi Dobrova skrajno širi

minulemu letu razširili vaško pokopališče kar za novih 90 pokopnih mest (v ta namen so odkupili 2000 m² zemlje), imajo pa tudi že izdelane načrte za gradnjo mrliške vežice. Z deli bodo začeli, kot pravijo, kakor hitro se bo začela gradbena sezona. »Tu bomo vsekakor potrebovali tudi široko družbeno pomoč in pomoč krajanov, kajti zgolj najemina grobov ne bo zadoščala,« proučardno razglablja ob tem projektu predsednik sveta KS. »Letos pa naj bi prav tako začeli tudi z gradnjo novega gasilskega doma, kajti stari je že do kraja pretesen in zastarel in ne more več služiti svojemu namenu. Tega bomo podrli. Gradili bomo v glavnem udarniško člani GD sami, ob ustreznih pomočih krajanov in Občinske gasilske zveze, seveda. Tekom letošnjega leta pa naj bi vas končno dobila tudi tako težko pričakovano gostilno. Ta je za križiščen kraj

kot je naš, še kako pomembna. Res hudičevno žalostno, pred vojno je bilo tu kar sedem gostiln ali nekaj takega, zdaj pa ni niti ene same. Imamo en sam bife, pa še ta je drag kot hotel.«

Podobno se premika na bolje tudi v kulturi. Ob obletnici skladatelja Emila Adamiča so odprli povsem prenovljene prostore KUD »Dolomiti«, kjer so se, kot pravijo, še posebej izkazali člani KUD-a in gasilci. Še zlasti veliko zaslug pripisujejo Tonetu Potočniku, predsedniku mešanega pevskega zbora. Finančno pa je seveda tudi to obnovo podprla ZKO Ljubljana-Vič-Rudnik. Vsekakor lahko ta delovni dosežek služi kot zgleden primer, kako je moč tudi z malo sredstvi, a z obilo volje marsikaj doseči.

BRANKO VRHOVEC

TRNOVO NA MRZEL ZIMSKI DAN

Dober dan hladno zidovje

Medtem ko je na novo Trnovo in na Ljubljano pritiskal pekoč mraz, je življenje teklo prilagojeni tok. Na gričku med trnovskimi bloki je nekaj otrok na sankah in smučeh kljubovalo neprijazni starki Zimi, varovanci enote vrta so čakali starše, Ljubljana pa je leno tekla proti mestu. Ker je bil pogled na to mirno reko skoraj idiličen, bi nas lahko zmotil in nam izrinil iz spomina dvoje hudovanj Trnovčanov. Vse preveč ledu je bilo po njihovih poteh. Noge in roke so bile vsak trenutek v nevarnosti. Zoprn veter je vlekel skozi prehode v blokih in marsikdo je dejal, da bi jih lahko v zadovoljstvo stanovalcev in drugih zagradili. Morda bi bile potem stopnice manj obložene z ledom in ne bi bilo potrebno po-

stavljati začasnih ograj in nanje pisati: Pozor! led pada s streh! V vsem tem razkoraku med lepoto in trdoto narave je živel svoje mirno ustvarjalno popoldne hišnik rekreacijskega centra Ljubljana Ivan Selan. Udarno je udarjal s kladivom po sekalu in dajal uporabno obliko ploščatemu kosu železa.

Če obiskovalec skuša najti odprtost novega in starega dela Trnovega, ima prednost stari. S svojo gostoljubnostjo vabijo majhna dvorišča, nizke hiše, raznobarna okna in vrata. Industrijski velikani stanovanjske soseske pa je zločest kot zid, ki naj bi branil prebivalce pred morebitnimi dobrohotnimi obiski.

- sj -

Jožetovih 90 let

»Dokler je človek kaj neumen, je zagotovo še vedno mlad,« je govoril tistega februarskega sobotnega dopoldneva v šali Jože Brglez, 90-letni jubilar z Dolenjske 188, ko je sprejemal v kuhinji svoje stare hiše darila za rojstni dan (od predstavnic KS Peruzzi) in bil vesel kot otrok in mladostno šegav, kot v svojih najboljših letih.

Jože Brglez je eden tistih ljudi, ki jih smisel za humor noče zapustiti niti na stara leta. To navzlic temu, da je v svojem dolgem življenju skušal marsikaj bridkega in da ga tudi zdaj v pozni jeseni življenja še vedno dajejo najrazličnejše nadloge.

»Ej, dajali smo se tam na fronti med prvo svetovno vojno, da je bilo kaj, a me ni pobralo,« je vrgel med drugim med nas na mizo. »Že z osemnajstimi leti so me poslali v strelske jarko na doberdobsko planoto, tepli smo se na Soški fronti, in včasih smo se približali sovražniku na vsega sedem korakov. To je bilo petnajstega leta. Marca naslednje leto pa so nas poslali v ofenzivo na Tirole; tam je bil še večji hudič, iz jarkov smo morali v snežene tunele, tudi štiri ali pet metrov snega je bilo, in bili smo vsi prezebli, umazani, ušvi. Ej, kar dvaindvajset mesecev sem bil kot mitraljezec v prvi bojni črti in moj »svarcloze« je ves čas pel, da je bilo veselje. Potem sem bil ranjen. To je bilo gori na Monte Kuku. Dobil sem strel v rame. Sneženih tunelov je bilo zame tedaj konec.«

Jože je kot vrec, ki bruha svojo vsebino, ne da bi se kdaj izčrpal. Pokončen in gorostas je še vedno živa podoba pravcatega huzarja, in najbrž je tudi teža let ne bo mogla kar tako zlomiti. Potem pa se na lepem zavrtinči v nov spominski preblik: »Ja, kasneje sem bil tudi Maistrov borec. Za to so mi dali tudi priznanje (tega nam je tudi pokazal). Potem pa še tista druga svetovna vojna. Le kaj je je bilo treba. V gradbenem podjetju, kjer sem tedaj delal kot gradbeni inšpektor, sem ilegalno vpregel s tamkajšnjimi aktivisti. Vedel sem, kje mi je mesto. Ko pa smo takoj po vojni obnovljali progno Laze-Zagorje in sem potreboval izdatnejšo delovno silo, so me postavili pred izbiro: Kaj imaš raje - italijanske ali nemške ujetnike? Odločil sem se za Nemce. Njihov jezik sem namreč poznal odlično.«

Jože tudi po vojni ni dosti počival. Brez dela mu ni bilo življenja. Niti ko je odšel v pokoj, ni odnehal. Skoraj do svojega 80. leta, vse do ženinne smrti leta 1975, je opravljal svoje redno delo. Nazadnje seveda le še honorarno. »No, tega pa le nikar ne pišite, saj vendar veste, kako malo imajo danes honorarce v čišlih,« se je šalil.

Zdaj pa že nekaj časa ne dela več. Moči mu ne dajo. Lani marca ga je povrh še zadela kap. To je bil najhujši telesni udarec zanj, odkar se je pred 60 leti preselil z rodnih Orel semkaj na Dolenjsko cesto. Tudi druge bolezni so ga začele zalezovati. »Kar dvakrat sem bil operiran na prostati. Daje me tudi ozeba. Pa sluh. Prvo mora biti še tam iz prve svetovne vojne. A bo že kako. Mora biti. Kadar ponoči ne morem spati, preprosto premlevam, kaj vse sem velikega napravil v življenju. To me ohranja pri moči, mi vliva potrebno samozavest.«

Jože Brglez tudi boleznim ne pusti, da bi mu docela segle do živega. In ne letom. In kaj priporoča vsem, ki bi radi dočakali visoko starost?

»Moj recept je sila preprost: pridno delati in kar se da skromno živeti! Od lakote jih pri nas še ni dosti umrlo, od prenažrtosti pa že zelo zelo veliko...«

BRANKO VRHOVEC